

Lekcja 7

15 sierpnia

OBRAZ MIŁOŚCI

Tekst przewodni: 1 Kor 13,13.

Zakres studium: 1 Kor 13,1-13.

Część I: Przegląd

Wprowadzenie: Anna mieszka ze swoją babcią staruszką. Kiedy koleżanki zapraszają ją na wspólne wypad, Anna woli zostać w domu. Gotuje, sprząta i czyta babci, która czasami zapomina jej imię wskutek demencji.

Pewnego wieczora babcia Anny zdenerwowała się czymś i zaczęła na nią narzekać, zapominając o wszystkim, co Anna robi dla niej. Zamiast rozgniewać się i wyjść z domu, Anna łagodnie wzięła babcię za rękę i powiedziała:

- Babciu, nie denerwuj się. Kocham cię.

Anna opiekuje się swoją babcią najlepiej, jak potrafi, nie spodziewając się nawet wdzięczności. Robi to nie dla uznania czy nagrody. Nikt nie chwali jej za to. Ona po prostu miłuje - cierpliwie, dobrotnie, bez zawiści, pychy czy żalu. Jej miłość jest niezłomna, choć bywa wystawiana na ciężkie próby.

W 1 Kor 13 Paweł opisuje tego rodzaju miłość, która jest nie tylko słowami czy emocjami, ale codziennymi wyborami, by być niesamolubnym, przebaczącym i wytrwałym. Taka miłość odzwierciedla miłość Boga do nas - miłość, która nigdy nie ustaje.

Tematy lekcji: 13. rozdział *1. Listu do Koryntian*, zwany *Hymnem o miłości*, jest jednym z najmocniejszych fragmentów *Biblii*. Paweł umieszcza miłość w centrum chrześcijańskiego życia, wykazując jej wyższość nad darami duchowymi, wiedzą, a nawet wiarą. W tej lekcji przyjrzymy się trzem zasadniczym tematom *Hymnu o miłości*:

1. *Wyższość miłości* (1 Kor 13,1-3).

2. *Cechy miłości* (1 Kor 13,4-8).

3. *Trwałość miłości* (1 Kor 13,8-13).

Część II: Komentarz

1. **Tło - miłość w greckich pismach i filozofii I wieku n.e.:** W świecie I wieku n.e. miłość była szeroko dyskutowaną koncepcją w grecko-rzymskiej filozofii i literaturze, a także ważnym elementem żydowskiej myśli filozoficznej. Miłość była rozumiana na wiele sposobów. Rzymscy poeci, tacy jak Owidiusz w swoim dziele *Ars Amatoria* (*Sztuka kochania*), skupiali się na idei miłości jako umiejętności splatającej się z manipulacją i uwodzeniem. Miłość była też kojarzona raczej z pięknem, pożądaniem i podbojem, a nie niesamolubnością.

Starożytni Grecy i Rzymianie używali wielu słów oznaczających miłość. Każde z tych słów odzwierciedlało różne aspekty relacji międzyludzkich: *erōs* (ἔρως) oznaczało przeważnie miłość namiętną, romantyczną i erotyczną. Miłość *eros* była często postrzegana jako usilne pragnienie a nawet niebezpieczna siła prowadząca do nieracjonalnych zachowań. Platon w swoim *Sympozjonie* omawiał *eros* jako coś, co może prowadzić człowieka od fizycznej atrakcyjności do poszukiwania wyższego, boskiego piękna. Słowo *filia* (φιλία) oznaczało przyjaźń czyli miłość braterską cechującą więzi na zasadzie wzajemności równych sobie stron. Arystoteles opisał *filia* w *Etyce nikomachejskiej* jako niezbędną dla szlachetnego i spełnionego życia, zwłaszcza w znaczeniu przyjaźni opartej na wzajemnej dobroci. *Storgē* (στοργή) oznacza miłość wśród bliskich, na przykład rodziców do dzieci. Ten rodzaj miłości był postrzegany jako miłość instynktowna i opiekuńcza.

Wreszcie, *agapē* (ἀγάπη) oznaczała zazwyczaj niesamolubną, bezwarunkową miłość. Choć słowo to istniało przed czasami chrześcijańskimi, nie było zbyt często przywoływane w greckich tekstach filozoficznych. Pisma Pawła - w tym zwłaszcza użycie tego słowa w 1 Kor 13 - uczyniły to słowo nie tylko znanym, ale wręcz popularnym.

W żydowskim sposobie myślenia miłość była ściśle wiązana z więzią przymierza, zarówno między Bogiem a Izraelitami, jak i pomiędzy ludźmi. Hebrajskie *Pismo Święte* podkreśla (1) *niezmienną miłość Boga* (*hesed*) cechującą Jego więź przymierza z ludźmi. Ta miłość jest lojalna, miłosierna i trwała (na przykład, refren w Ps 136,2: „Albowiem na wieki trwa łaska [*hesed*] jego!”); (2) *miłość bliźniego*, na przykład w przykazaniu w Kpł 19,18: „będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego”, zasadzie powtórzonej przez Jezusa (Mk 12,31); (3) *miłość w rodzinie i małżeństwie*, przedstawioną między innymi w *Księdze Przysłów* i *Pieśni nad Pieśniami*.

W I wieku n.e. żydowscy nauczyciele, tacy jak faryzeusze, podkreślali posłuszeństwo prawu jako wyraz miłości do Boga (Pwt 6,5). Pawłowy opis miłości w 1 Kor 13 brzmiał rewolucyjnie w tamtych czasach.

W przeciwieństwie do miłości nacechowanej rywalizacją i opartej na statusie w świecie grecko-rzymskim oraz legalistycznego pojmowania miłości przez niektórych żydowskich nauczycieli Paweł przedstawiał *agape* jako

najważniejszą wartość - większą niż wiedza, władza a nawet dary duchowe. Inaczej niż *erōs*, poszukująca własnego spełnienia, miłość opisana przez Pawła w 1 Kor 13 była ofiarą. Jako przeciwieństwo egocentrycznych dążeń, miłość ta sięga głębiej niż emocje, jest trwała i czynna w działaniu. Oznacza sposób życia wymagający cierpliwości, dobroci i pokory.

Pawłowe rozumienie miłości było bardziej zbliżone z Bożą miłością przymierza (*hesed*) niż z greckimi ideałami filozoficznymi. Jednak rozumienie to wykraczało ponad tradycyjne żydowskie poglądy, gdyż apostoł pojmował, że to miłość - a nie *Tora* - jest podstawą chrześcijańskiej etyki.

2. Wyższość miłości (1 Kor 13,1-3): 13. rozdział *I. Listu do Koryntian* jest częścią wykładu apostoła Pawła o darach duchowych (1 Kor 12-14), w którym to wykładzie podkreśla on, że miłość jest większa niż wszelkie dary i umiejętności. Miłość jest ważniejsza niż wiedza, władza, a nawet sama wiara. Paweł opisuje miłość nie jako emocję, ale jako postawę - cierpliwość, dobroć, altruizm i stałość. Taka miłość (*agapē*) jest sednem chrześcijańskiego życia. Jest nie tylko ideałem, ale także wezwaniem do działania zmuszającym wszystkich wierzących do odzwierciedlania Bożej miłości w każdej więzi i każdej sytuacji.

W 1904 roku Ellen White napisała: „Pan pragnie, by zwróciła uwagę Jego ludu na 13. rozdział *I. Listu do Koryntian*. Czytajcie ten rozdział codziennie, aby czerpać zeń pocieszenie i siłę. Uczcie się z niego wartości, jaką Bóg nadaje uświęconej, pochodzącej z Nieba miłości. Niech lekcje płynące z tego rozdziału znajdą trwałe miejsce w waszych sercach. Nauczcie się, że miłość Chrystusowa ma niebiańskie pochodzenie, a bez niej wszelkie inne kwalifikacje byłyby bezużyteczne” (Ellen G. White, „*The Advent Review and Sabbath Herald*”, 21.7.1904).

Paweł zaczyna od podkreślenia, że bez miłości nawet najbardziej imponujące duchowe dary i religijne dokonania byłyby bez znaczenia. Wymienia trzy przykłady. (1) Według Pawła mówienie „językami ludzkimi i anielskimi” bez miłości jest jak „miedź dźwięcząca lub cymbał brzęiący” (1 Kor 13,1). (2) Nawet gdyby ktoś posiadał zdolność prorokowania, zdobył całą wiedzę i pełnię wiary, byłby „niczym” nie mając miłości (1 Kor 13,2). (3) Także czyny nawet największego poświęcenia i ofiarności „nic nie pomogą”, jeśli nie są motywowane miłością (1 Kor 13,3). Ponieważ Bóg jest miłością (1 J 4,8), „można Go poznać najpełniej tylko przez miłość. (...) Bez miłości nie możemy znać Boga, a bez Boga jesteśmy niczym” (*1 Corinthians*, w: *Andrews Bible Commentary*, red. Ángel Manuel Rodríguez i in., Berrien Springs 2022, s. 1643). Ta część rozdziału podkreśla fakt, że dary duchowe i religijne zaangażowanie muszą być oparte na miłości, aby miały realne znaczenie.

2. Cechy miłości (1 Kor 13,4-8): W kolejnych wersetach Paweł wyjaśnia naturę miłości. Miłość nie jest jedynie emocją, ale aktywnym sposobem życia. Ciekawe, że Paweł nie używa nie tylko przymiotników w celu zdefiniowania natury miłości, ale czyni to także przy pomocy czasowników. Używa łącznie szesnastu słów, z których dziewięć wyraża cechy miłości w sposób negatywny, a siedem w sposób pozytywny. Poniższe zestawienie (oparte na tabeli zamieszczonej w *Andrews Bible Commentary*, s. 1644) ukazuje przejrzystość te szesnastu elementów definicji miłości według apostoła Pawła:

Cechy wyrażone pozytywnie

- Miłość jest cierpliwa (w. 4)
- Miłość jest dobrotliwa (w. 4)
- Miłość raduje się z prawdy (w. 6)
- Miłość wszystko znosi (w. 7)
- Miłość wszystkiemu wierzy (w. 7)
- Miłość wszystkiego się spodziewa (w. 7)
- Miłość wszystko znosi (w. 8)

Cechy wyrażone negatywnie

- Miłość nie zazdrości (w. 4)
- Miłość nie jest chępliwa (w. 4)
- Miłość nie nadyma się (w. 4)
- Miłość nie postępuje nieprzystojnie (w. 5)
- Miłość nie szuka swego (w. 5)
- Miłość nie unosi się (w. 5)
- Miłość nie myśli nic złego (w. 5)
- Miłość nie raduje się z niesprawiedliwości (w. 6)
- Miłość nigdy nie ustaje (w. 8)

Ta lista jest niejako przeciwieństwem postaw i postępowania członków zboru w Koryncie. Ich problemem była pycha, rozłamy i rywalizacja w kontekście darów duchowych. Paweł wezwał ich, by trzymali się wyższego standardu miłości. Ellen White także podkreślała to wezwanie w swoich napomnieniach kierowanych do Kościoła:

„Cechą, którą Chrystus najwyżej ceni u ludzi, jest miłość bliźniego płynąca ze szczerego serca. To jest owoc, który rodzi się na chrześcijańskim drzewie” (Ellen G. White, *Manuscript 16*, 1892).

3. Trwałość miłości (1 Kor 13,8-13): Paweł kończy swój wywód wskazując, że miłość jest wieczna, podczas gdy dary duchowe mają jedynie tymczasowe zastosowanie. W 1 Kor 13,8 Paweł zapewnia, że „miłość nigdy nie ustaje”, zaś dary duchowe (prorokowanie, języki, wiedza) przemijają. Te dary są potrzebne jedynie ze względu na nasz niedoskonały ziemski stan, ale nie będą potrzebne, gdy otrzymamy dostęp do pełnej wiedzy w obecności Boga. W 1 Kor 13,12 Paweł przypomina swoim adresatom, że ludzki wzrok w najlepszym razie pozwala widzieć „jakby przez zwierciadło”. Apostoł porównuje tę mglistą świadomość z pewnością, iż ujrzemy „twarzą w twarz” w królestwie Bożym. Paweł porównuje obecne zrozumienie z patrzeniem w rozmyte odbicie w niedoskonałym zwierciadle. W wieczności będziemy pełniej poznawać Boga i zostaniemy przez Niego w pełni poznani. Z trzech wartości - wiary, nadziei i miłości - pozostanie tylko miłość, gdyż jest ona „największa”. Choć wiara

i nadzieja są ważne w naszym obecnym życiu, miłość jest jedyną wartością, która będzie istnieć wiecznie.

Część III: Zastosowanie

W swojej dyskusji o miłości w 1 Kor 13 apostoł Paweł podkreśla, że miłość jest podstawą chrześcijańskiej wiary i więzi. W miłości (*agapē*) nie chodzi o emocje, atrakcyjność czy osobiste korzyści. Miłość jest zasadą ofiarności, trwałości i odrodzenia odzwierciedlającą miłość Boga do nas. Paweł wzywa wierzących, by ucieleśniali tę miłość w swoim codziennym życiu, czyniąc ją najważniejszą zaletą w ich wierze i postępowaniu.

1. Paweł mówi, że nawet największe dary duchowe i ofiarne czyny nie miałyby znaczenia bez miłości. Dlaczego miłość jest ważniejsza niż wiedza, wiara i ofiarność?
2. Czy możesz podać przykłady czynienia przez ludzi „dobrych rzeczy” w sposób pozbawiony miłości? Jak wpływa to na wymowę tych czynów?
3. W jaki sposób 1 Kor 13 kształtuje nasze pojmowanie sukcesu?
4. Jaka cecha miłości (np. cierpliwość, dobrotliwość, niesamolubność) wyróżnia się najbardziej? Dlaczego?
5. Która z cech miłości jest najtrudniejsza do stosowania w praktyce codziennego życia? Jak możesz ją rozwijać?
6. Jak możesz praktykować miłość *agapē* w sytuacjach, w których nie jest łatwo zdobyć się na miłowanie (np. w trudnych związkach, w przypadku istotnych różnic poglądów czy wobec codziennych frustracji)?
7. Pomyśl o kimś, kto jest dobrym przykładem miłości opisaną przez Pawła w 1 Kor 13. Czego możesz się nauczyć od tej osoby?
8. Jak zrozumienie miłości Boga pomaga nam lepiej miłować bliźnich?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia